

SONET

BOŽO VODUŠEK

XIX

*Zaman ne klešejo te, o pravica,
kot ženski kip z zavezanimi očmi,
ki mu levica tehtnico drži
in gol, pogubonosen meč desnica.*

*Saj v ti podobi, marmorna devica,
s katero drzno goljufaš ljudi,
se vkljub vsi iznajdljivosti laži
odkriva prava, zoprna resnica:*

*Samica si, ki delaš se brezбриžno,
dokler ne bo od njih, ki sta sprijeta,
močnejši slabšega na tla pobil;*

*kot slepa čakaš, kdaj se bo ponižno
nagnila tehtnica od pesti zadeta
in ti bo zmagovalec meč izvil.*

ZAČUDENE OČI

FRANCE BEVK

V NAŠI izbi je stala omarica polna Mohorjevih knjig. Otroci se jih nismo smeli dotakniti, četudi so nas mikale kakor prepovedan sad. Kadar je nanesla prilika, sem se neopazen splazil k omari in brskal po nji. Iskal sem knjig s podobami, ki so mi odpirale svet in bogatile domišljijo. Tako redke so bile ilustracije v tistih časih. Robinzon starši — edina knjiga, ki sem jo smel kdaj pa kdaj vzeti v roke in jo prelistovati po ure in ure. Vsebine še nisem poznal, iz podob sem nizal in ustvarjal zgodbo. Med celim kupom knjig ni bilo razen nekaj koledarjev z ilustriranimi dogodki leta nobene take, kakor so bile „velike nemške bukve“, ki so jih imeli pri sosedu.

Nismo smeli na vasovanje v tuje hiše, kadar bi hoteli, niti ob nedeljah. „Ali smemo k ‚nuncu?‘“ smo zaprosili. „Po kaj?“ so nas vprašali. „Gledat ‚velike nemške bukve.‘“ Skozi vrsto let smo odgovarjali vedno enako. Ako naša prošnja ni bila prepogosta, so nam jo le redko odbili. Naj se lepo vedemo, pred nočjo naj bomo doma. Po dva ali po trije smo se držali za roke, ko smo odhajali nizdol po kameniti stezi.

SONETA

BOŽO VODUŠEK

XXIII

*Kako naj bi očital nemi črv,
pohojen brez prijaznega svarila,
in komu muko, da bi ga ganila,
ko njega ne pozna, ki ga je strl?*

*In premetavajoča se postrv,
kaj ne bi, če bi mogla, obdolžila
pomladni zrak, da ji ne da hladila,
široki jerbas, da jo je požrl?*

*Brezbrambni in nevedni žrtvi sile
se morata udati v slepo usodo
brez vse tolažbe, da nekoč veseli*

*dan povrnitve pride, ko pa bodo
črvički v rdečem mesu gomazeli,
se ribice pod vrbami gostile.*

XXIV

*Previdno bom narezal tenko žilo,
navajen takšnih majhnih čarovnij,
in pustil, da par kapelj bo kanilo
na prazen list, ki pred menoj leži.*

*In kot bi se po čudežu zgodilo,
bo teh par kapelj rožnate krvi
se na papirju nehote strdilo
v umeten rožni venec besedi.*

*Še strogi kupec, ki ga bo prebiral,
se prikupljivemu zapeljevanju
sijočih jagod ne bo dolgo upiral;*

*da ne bi le po njihovem bleščanju
tátvine slutil, ker bi me oviral
ponos, da bi ponižal se k priznanju.*